

РЕШЕНИЕ

№ 2873

гр. София, 21.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-II-Д, в закрито заседание на двадесет и първи октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов

Членове: Силвана Гълъбова
Мария Стойкова

като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело № 20221100509052 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.435 - 438 ГПК.

Образувано е по жалба, подадена от длъжника „Д.З.“ АД по изпълнително дело №20228380404129 на ЧСИ М.Б. с рег. №838 от РКЧСИ, срещу отказ на съдебния изпълнител, обективиран в разпореждане от 27.07.2022 г. да бъдат намалени приетите за събиране разноски за адвокатско възнаграждение и пропорционалната такса по т.26 Тарифата към ЧСИ. Излага оплаквания, че е налице злоупотреба с право от страна на вискателя и договорът за процесуално представителство е нищожен поради противоречие с добрите нрави, при условията на евентуалност - привиден. Предвид изложеното моли съда да отмени отказа на съдебния изпълнител, както и да измени постановлението за разносните съгласно направените в жалбата искания.

Вискателят по изпълнителното дело С.В.Б. е подал възражение в законовия срок, с което оспорва жалбата.

ЧСИ М.Б. е депозирал мотиви по извършените от него изпълнителни действия, в които е изложил становище за неоснователност на жалбата. Сочи, че включването на адвокатско възнаграждение за защита по изп. дело е поискано от вискателя, а размерът му се определя свободно от страните по договора. Твърди, че в конкретния случай адвокатското възнаграждение на вискателя отговаря на минималните размери по Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Намира, че е налице основание за приемане за събиране на адвокатско възнаграждение на вискателя както за образуване, така и за водене на изпълнително дело. Счита, че жалбата следва да бъде оставена без уважение.

Съдът, след като обсъди доводите, изложени в жалбата, и се запозна с доказателствата по делото, както и с мотивите на частния съдебен изпълнител, приема следното:

В кантората на ЧСИ М.Б. с рег. №838 от РКЧСИ е образувано изпълнително дело

№20228380404129 на 11.07.2022 г. по молба с вх. №30539/11.07.2022 г. от С.В.Б.. Делото е образувано въз основа на изпълнителен лист, издаден на 27.06.2022 г. от Софийски градски съд, I-20 състав, по гр.д. №2328/2020 г., срещу „Д.З.“ АД, което дружество е осъдено да заплати на вискателя сумата от 1867,60 лв., представляваща адвокатско възнаграждение и държавна такса за издаване на изп. лист. Предмет на образуваното изпълнително производство е имуществено, парично притежание в полза на вискателя С.В.Б., обективизирано в посочения изпълнителен титул.

С молбата за образуване на изпълнителното дело е поискано събиране на разноските по изпълнителното производство, в това число за адвокатско възнаграждение на един адвокат в размер на 390,00 лв., като са делегирани правомощия по чл.18 ЗЧСИ за удовлетворяване на вземането. В молбата за образуване на изпълнителното дело вискателят не е посочил извършването на конкретни действия и способности на изпълнение, а е поискано налагането на заповор върху банкови сметки на длъжника с поканата за доброволно изпълнение.

Приложен е и договор за правна защита и съдействие за образуване и водене на изпълнително дело пред ЧСИ с договорено възнаграждение в размер на 390,00 лв., платени в брой.

Изготвена е поканата за доброволно изпълнение до длъжника с изх. №46635/11.07.2022 г., с която ЧСИ М.Б. на 11.07.2022 г. е уведомил длъжника за образуваното изп. дело, размера на процесното вземане, дължимите такси и разноски. Към поканата ЧСИ е приложила и копие от изпълнителния лист, въз основа на който е образувано изп. дело срещу „Д.З.“ АД. Поканата е връчена на длъжника на 14.07.2022 г.

На 11.07.2022 г. е изпратено заповорно съобщение до „У.К.Б.“ АД, в което е указано на основание чл.508 ал.3 ГПК да преведе дължимите суми в едноседмичен срок по сметката на съдебния изпълнител.

На 20.07.2022 г. е постъпила молба от длъжника с вх. №32292/21.07.2022 г., в която е посочил, че претенцията на вискателя за адвокатско възнаграждение е неоснователна, евентуално – поискал е намаляване размера на адвокатското възнаграждение.

Видно от постъпилото по изп. дело писмо от „У.К.Б.“ АД, вх. №32837/26.07.2022 г., банката е признала вземането, върху което е наложен заповорът, и е превела изцяло дължимите суми по заповора, т.е. задължението по изпълнителното дело е погасено.

Молбата на длъжника с вх. №32292/21.07.2022 г. е изпратена за становище до вискателя, като същата е оставена без уважение с разпореждане от 27.07.2022 г.

Жалбата е подадена в срока по чл.436 ал.1 ГПК от процесуално легитимирана страна срещу подлежащо на основание чл.435 ал.2 т.7 ГПК на обжалване действие на съдебния изпълнител – разноските по изпълнението.

Предмет на обжалване по чл.435 ал.2 т.7 ГПК са разноските по изпълнението, претендирани от вискателя и възложени в тежест на длъжника, които се определят от частния съдебен изпълнител. За техния размер последният уведомява длъжника. В т.2 ТР № 3/2015 г. на ОСКГТ на ВКС се приема, че постановлението за разноските представлява всеки акт на съдебния изпълнител, с който той се произнася по задължението на длъжника за разноски по изпълнението. Това важи и за разноските, посочени в поканата за доброволно изпълнение. В тази си част поканата съдържа произнасяне по отношение на размера на разноските, които не са удостоверени в изпълнителното основание и издадения въз основа на него изпълнителен лист. Това произнасяне може да бъде оспорвано от длъжника по реда на чл.435 ал.2 ГПК, като това оспорване обаче не го лишава от възможността да изпълни задължението си по изпълнителния лист в срока за доброволно изпълнение.

В процесния случай ЧСИ е уведомил за начислените разноски длъжника с поканата за доброволно изпълнение, която е връчена на последния на 14.07.2022 г. В законовия срок е

направено искането по чл.78 ал.5 ГПК за намаляване на размера на претендираното адвокатско възнаграждение в изпълнителното производство.

В разпоредбата на чл.78 ал.1 ГПК е предвидено, че длъжникът дължи заплащането на разноските на вискателя за възнаграждение за един адвокат. Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че той не дължи заплащането на разноски за адвокатско възнаграждение. Личността на процесуалния представител не е установена като критерий от значение за отговорността за разноски по чл.78 ГПК. Целите на НМРАВ са да прогласи принципа, че адвокатът има право на възнаграждение за извършената от него работа, независимо от вида и спецификите на делото, както и да установи минималните размери на адвокатските възнаграждения., поради което не могат да бъдат споделени доводите на длъжника за злоупотреба с право от страна на вискателя.

Съгласно разпоредбата на чл.26 ал.1 пр.3 ЗЗД нищожни са договорите, които накърняват добрите нрави. Накърняване на добрите нрави е налице, когато с оглед установените в обществото норми на поведение и общоприетия морал, договорът се явява несъвместим с тях. Добрите нрави не са писани и конкретизирани, а съществуват като общи принципи или произтичат от тях. И доколкото всяка страна в което и да е съдебно производство има право да бъде представлявана, то и сключването на договор за правна защита и съдействие от адвокат с друг адвокат не би могло да накърни общоприетите морални норми, респ. добрите нрави.

Съгласно разпоредбата на чл.26 ал.2 пр.5 ЗЗД привидните договори са нищожни. Съобразно константната практика на ВКС привидни договори са тези съглашения, при които страните нямат воля да бъдат обвързани, както постановява договора. Когато волята на страните по сключеното съглашение е само да създадат привидни правни последици на обвързаност, които те не желаят, симулацията е абсолютна, а когато волята на страните е да бъдат обвързани по начин различен от посочения по сключеното съглашение симулацията е относителна. И в двата случая явната сделка е нищожна. Неплащането на договорено адвокатско възнаграждение не обосновава извод за привидност, респ. за нищожност, на договора.

В поканата сумата за разноски по изпълнителното дело са включени 390,00 лв. за адвокатско възнаграждение. Предвид изложеното настоящият съдебен състав приема, че сложността на делото не предполага възлагане в тежест на длъжника на разноски на вискателите за адвокат над минималния размер по Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В настоящия случай процесуалният представител на вискателя е извършил едно фактическо действие – подал е молба за образуване на изпълнително производство, в която е възложил на ЧСИ да образува изпълнително дело и сам да определя най-подходящия изпълнителен способ за събиране на вземанията му. Съгласно чл.426 ал.2 ГПК в молбата си вискателят посочва начина на изпълнението, като той може да посочи едновременно няколко начина, само ако това е нужно за удовлетворяване на вземането му. Сезирането на ЧСИ с конкретен изпълнителен способ е условие за редовност на молбата на вискателя, поради което първоначалното посочване на изпълнението следва да се счита, че е основание за начисляване адвокатско възнаграждение само за образуване на изпълнително дело по т.1 на чл.10 НМРАВ, а не и по т.2 на същата разпоредба. В чл.426 ал.2 изр.2 ГПК е предвидено, че в течение на производството вискателят може да посочва и други начини на изпълнение, като в такива случаи е предвидено да бъдат начислявано адвокатско възнаграждение по т.2 на чл. 10 НМРАВ за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания. Двата вида адвокатско възнаграждение по т.1 и т.2 са самостоятелни по своето основание и ред за определяне на техния размер, което е обусловено от спецификата на всяко конкретно изпълнително производство. Законът дава изрична възможност на длъжника да погаси дълга

си в срока за доброволно изпълнение, което евентуално изпълнение прави ненужна защитата на вискателя с предприемането на изпълнителни действия по него.

Предвид фактът, че длъжник е „Д.З.“ АД, което е застрахователно дружество, платежоспособен титуляр е на банкови сметки и е активен участник в гражданския оборот, не са налице обективни пречки ЧСИ да наложи заповор върху банкови сметки и в кратки срокове да събере дължимите суми, без да е необходимо от допълнителни указания и съдействие от вискателя. Поначало се предполага в съдебната практика, че такъв тип дружества разполагат с необходимия финансов ресурс, за да изпълнят регулярните си парични задължения. В процесния случай съдебният изпълнител е приложил един принудителен изпълнителен способ – заповор на банкови сметки, който е наложен заедно с поканата за доброволно изпълнение. Следва да се вземе предвид и процесуалното поведение на съдебен изпълнител М.Б. в случая, който не е дал възможност на длъжника доброволно да погаси задълженията си по изпълнителния титул. ЧСИ е връчил на третото лице „УниКредит Булбанк“ АД заповорно съобщение на 14.07.2022 г. Смисълът, заложен в правната норма на чл.507 ГПК, е да се обезпечи вземането, предмет на изпълнителния титул, но и да се даде възможност на длъжника да плати в срока за доброволно изпълнение. Затова заповорът на вземания по банкови сметки по същността си е „обезпечителен“. Едва при липса на доброволно изпълнение след изтичане на законовия 14-дневен срок съдебният изпълнител има правомощието да иска да му бъдат преведени заповорите суми, да извършва разпределение и да изплаща събраните суми, аргумент за което е разпоредбата на чл.428 ал.2 ГПК, според която поканата съдържа името и адреса на вискателя и предупреждение към длъжника, че ако в дадения му срок не изпълни задължението си, ще се пристъпи към принудително изпълнение. Преди изтичане на 14-дневния срок (в случая на 28.07.2022 г.) ЧСИ е наложил заповора на банкови сметки с разпореждане да му бъдат преведени указаните суми и е получил същите по сметката си. В срок за доброволно изпълнение законът позволява на съдебния изпълнител единствено да налага мерки за обезпечаване на дълга, без да извършва имуществено размястване. Тъй като в срока за доброволно изпълнение са събрани дължимите суми, то последващи изпълнителни действия, представляващи сурогат на доброволното изпълнение, не са искани от вискателя и не са предприемани от ЧСИ. С оглед процесуалното поведение на страните и на ЧСИ, и при съобразяване с обстоятелството, че процесното изпълнително дело не се отличава нито с фактическа, нито с правна сложност, следва да се заключи, че в тежест на длъжника следва да бъдат възложени разноси за дължимо на вискателя адвокатско възнаграждение съобразно минималните размери, предвидени в НМРАВ. В настоящото производство е налице основание за начисляване на адвокатско възнаграждение само за образуване на изпълнително дело, но не и за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания.

Предвид изложеното адвокатското възнаграждение на вискателя следва да бъде събрано само за претендираното на основание чл.10 т.1 НМРАВ, поради което настоящия съдебен състав го намалява на сумата от 200,00 лв.

Разпоредбата на т.26 ТТР към ЗЧСИ ясно сочи, че визираната в нея пропорционална такса се събира върху събраната сума, а съгласно разпоредбите на чл.78 ал.1 т.1 и чл.83 ал.1 ЗЧСИ таксите по изпълнението се събират за извършването на изпълнителни действия, като пропорционалните такси се събират в процент според материалния интерес. Заплатеното от вискателя адвокатско възнаграждение за защитата в изпълнителното производство, представлява направени от него разноси по изпълнението, които са за сметка на длъжника съгласно чл.79 ал.1 ГПК, поради което те се събират наред и заедно със сумите по изпълнителния лист чрез съответното изпълнително действие (решение №278/25.06.2012 г. по гр.д. №414/2012 г., IV ГО на ВКС).

Поради това направените от вискателя разноси за заплатено адвокатско възнаграждение в изпълнителното производство, се включват както в понятието „материален интерес“ по смисъла на чл.83 ал.1 ЗЧСИ, така и в понятието „събрана сума“ по смисъла на т.26 ТТРЗЧСИ (която е събрана чрез извършването на съответното изпълнително действие - чл.78 ал.1 т.1 ЗЧСИ). Общо дължимата сума по изпълнителния лист е в размер на 1867,60 лв. Съгласно т.26 Тарифата за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители за изпълнение на парично вземане се събира такса върху събраната сума, като в конкретния случай същата следва да се определи по правилото на б. „в“ – 209,95 лв. с ДДС.

Предвид изложеното и с оглед на посоченото в поканата за доброволно изпълнение размерът на пропорционалната такса е неправилно определен от съдебния изпълнител и следва да бъде намалена от 240,73 лв. на 209,95 лв.

Предвид изложените мотиви настоящият въззивен състав приема, че ЧСИ неправилно е постановила отказ за намаляване на размера на адвокатското възнаграждение, поради което размерът му следва да бъде намален на сумата от 200,00 лв., а пропорционалната такса по т.26 ТТРЗЧСИ – на сумата от 209,95 лв., т.е. отказът на ЧСИ М.Б. следва да бъде отменен.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба, подадена от длъжника „Д.З.“ АД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „****“, по изпълнително дело №20228380404129 на ЧСИ М.Б. с рег. №838 от РКЧСИ, срещу отказ на съдебния изпълнител, обективиран в разпореждане от 27.07.2022 г. за намаляване на приетите за събиране разноси за възнаграждение за процесуално представителство на вискателя С.В.Б., ЕГН *****, адрес: гр. София, ул. „****“ както и срещу определения размер на пропорционалната такса по т.26 ТТР към ЗЧСИ, **и вместо него постановява:**

НАМАЛЯВА разноските, поставени в тежест на длъжника „Д.З.“ АД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „****“, за възнаграждение за процесуално представителство на вискателя С.В.Б., ЕГН *****, адрес: гр. София, ул. „****“ **от 390,00 лв. на 200,00 лв.**, както и пропорционалната такса по т.26 ТТР към ЗЧСИ **от 240,73 лв. на 209,95 лв. с ДДС.**

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____